

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 424/05
04.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Љубомира Вучковића, Милене Инић-Дрецун, Горана Чавлине и Драгомира Милојевића, чланова већа и саветника Гордане Бурлић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. Основног кривичног закона, у стицају са кривичним делом омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. ОКЗ, одлучујући о жалбама оптуженог и његовог браниоца, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К.86/04 од 25.10.2004. године, у седници већа одржаној 04.05.2005. године, у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству оптуженог и његовог браниоца, а у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе оптуженог АА и његовог браниоца, а пресуда Окружног суда у Београду К.86/04 од 25.10.2004. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду К.86/04 од 25.10.2004. године, оптужени АА је оглашен кривим, за кривично дело неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ, у стицају са кривичним делом омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. ОКЗ и осуђен на јединствену казну затвора, у трајању од три године и четири месеца, у коју му се урачунава време проведено у притвору, почев од 18.12.2003. године, па до правноснажности пресуде, с тим што притвор може трајати најдуже док не истекне време трајања казне на коју је осуђен. Према оптуженом је изречена мера безбедности обавезног лечења наркомана у установи затвореног типа и време проведено на лечењу, урачунава се у казну затвора, на коју је осуђен. Према оптуженом је изречена и мера безбедности, одузимања предмета извршења кривичног дела и то 6,93 грама опојне дроге хероин. Оптужени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, с предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или да се преиначи и оптуженом изрекне блажа казна.

Жалбу је благовремено изјавио и оптужени, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, с предлогом да се првостепена пресуда преиначи и оптуженом изрекне блажа казна, или да се укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж.556/05 од 12.04.2005. године, предложио је да се жалбе оптуженог и његовог браниоца, одбију као неосноване, а да се првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа, у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптуженог и његовог браниоца, а у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета, испитао побијану пресуду, ценио наводе у жалбама, као и предлог Републичког јавног тужиоца, па налази:

Жалбе су неосноване.

Побијана пресуда, као и поступак који јој је претходио, не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 380. ЗКП, на које Врховни суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности, а у жалби браниоца оптуженог се и не наводи о којим повредама кривичног поступка се у конкретном случају ради, нити се из навода жалбе то може закључити.

Иако се пресуда напада због битне повреде одредаба кривичног поступка, из образложења жалбе браниоца оптуженог произилази, да се пресуда у суштини побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Наиме, у жалби се оспоравају чињенични и правни закључци првостепеног суда од значаја за постојање кривичног дела и кривичне одговорности оптуженог за наведена кривична дела.

Супротно наводима жалби оптуженог и његовог браниоца, првостепени суд је дао оцену сваког појединачног доказа, затим у њиховој међусобној повезаности, па уз оцену одбране оптуженог дао јасне и правилне разлоге, због чега није прихватио као веродостојну одбрану оптуженог дату на главном претресу.

По оцени Врховног суда, правилно је првостепени суд оценио изведене доказе и утврдио да је оптужени АА, на начин и под околностима како је то описано у изреци првостепене пресуде, у периоду од јула 2003. године до 18.12.2003. године, неовлашћено куповао ради продаје, а затим и држао ради продаје и продавао у свом стану ББ, опојну дрогу хероин, тако што је од лица чији идентитет није утврђен, куповао хероин од 800 - 1.000,00 динара за један грам, потом га мешао са шећером у праху и делио у мања паковања и продавао по цени од 1.500,00 динара за један грам другим лицима, међу којима и сведоцима ВВ и ГГ и то, у свом стану, или испред зграде. У истом периоду, овим сведоцима је у више наврата давао и без накнаде хероин на уживање, а сведоку ВВ је стављао на располагање просторије свог стана, ради уживања хероина, који би му претходно дао или продао. Критичног дана, приликом интервенције овлашћених лица, МУП РС у ходнику стана оптуженог пронађено је 13 пакетића хероина укупне тежине 5,94 грама, а у дневној соби 3 пакетића хероина, укупне тежине 0,99 грама, што укупно износи 6,93 грама хероина.

Чињенично стање је утврђено на основу одбране оптуженог дате приликом првог саслушања у просторијама ОУП-а у присуству браниоца, када је оптужени детаљно описао начин припремања хероина, паковања и цене по којима је продавао хероин, на основу исказа сведока ВВ, датом пред истражним судијом, када је овај сведок детаљно објаснио, по којој цени и коју количину хероина оптужени продаје, на основу суочења оптуженог са сведоком ГГ, налаза и мишљења вештака психијатра др ДД, налаза и мишљења вештака одељења крим. технике ГСУП-а Београд В.5535/03 од 19.12.2003. године, В.5533/03 од 19.12.2003. године и В.5534/03 од 19.12.2003. године, потврде о привремено одузетим предметима, па се жалбеним наводима не доводи у сумњу, а и сви други изведени докази су у међусобној сагласности.

Како је чињенично стање потпуно и правилно утврђено, на тако утврђено чињенично стање, правилно је примењен кривични закон, када је првостепени суд радње оптуженог правно квалификовао као кривично дело неовлашћене производње и стављања у промет опојне дроге из члана 245. став 1. ОКЗ, у стицају са кривичним делом омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. ОКЗ.

Побијајући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, оптужени и његов бранилац су навели да је изречена казна престога и да би се сврха изрицања кривичних санкција постигла изрицањем блаже казне.

По оцени Врховног суда, ови жалбени наводи су неосновани.

Првостепени суд је правилно утврдио и ценио све околности, које су од значаја за одмеравање казне оптуженом, у смислу члана 41. ОКЗ, како олакшавајуће, тако и отежавајуће околности, па је имајући у виду тежину дела и друштвену опасност оптуженог као извршиоца кривичног дела, првостепени суд правилно нашао да је у конкретном случају, а применом одредаба о ублажавању казне (члан 42. и 43. ОКЗ),

изречена јединствена казна затвора у трајању од три године и четири месеца, с обзиром да су претходно утврђене појединачне казне затвора и то за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојне дроге из члана 245. став 1. ОКЗ, казна затвора у трајању од две године и десет месеци, а за кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. ОКЗ, казну затвора у трајању од десет месеци, нужна за остваривање сврхе кажњавања предвиђене чланом 33. ОКЗ.

Одлука о мери безбедности из члана 69. ОКЗ, донета је сагласно наведеној одредби кривичног закона, што је све поткрепљено одговарајућим разлозима у пресуди.

Из изложеног, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа

судија,

Гордана Бурлић, с.р. Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

ТТ